УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 №12(110) Грудень 2001

У КІОСКАХ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР" І ПРИ ВАСИЛІЯНСЬКИХ МОНАСТИРЯХ УКРАЇНИ МОЖНА ПРИДБАТИ:

ВЕЛИКИЙ А. **З літопису християнської України: Церковно-історичні радіолекції з Ватикану** */ 2-е вид. – Серія "Українська духовна бібліотека". – Т. 6 (18 ст.). – 288 с.*

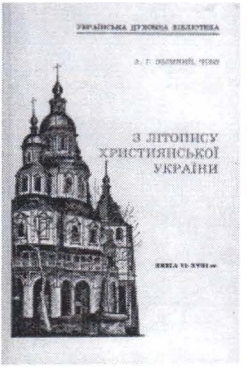

Тематику 6 тому можна окреслити словами самого автора: "Ця шоста книжечка обіймає 50 радіолекцій..., що обговорюють три чверті XVIII століття, і силою факту є лише добіркою явищ, подій і фактів, які віддзеркалюють головні риси розвитку історії Українсько-Білоруської Католицької Церкви, в часах її найбільшого чисельного поширення і духовної наснаги", які автор вважає її "золотою добою". Головним чином історик зосереджується на діяльності єпархій (Львівської, Луцької, Мукачівської, Перемиської, Холмської) та митрополитів Київських.

Щирі розповіді Прочанина своєму духовному отцеві */ Пер. з рос. ієрмн. Д.Кічі. – 328 с.*

Прочанин, простий селянин, мандруючи несчисленними дорогами, заїздами та путівцями Святої Русі, намагається знайти відповідь на запитання: як виконати заохоту св. апостола Павла: "Моліться безперестанку" і знаходить її в Ісусовій молитві. Ця книга мала великий вплив на поширення Ісусової молитви не тільки на слов'янському Сході, але й у цілому світі, - вона перекладена багатьма мовами. Вона заслуговує на увагу і українського читача, тому що місця, події, духовний підхід до деяких основних правд та й сам автор близькі нашому народові.

ДОВГАНЮК І. **Іду до вас з любов'ю**. *– 136 с.*

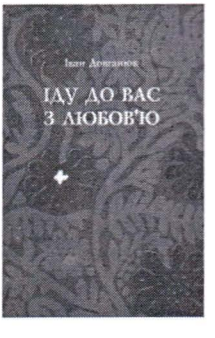

Збірка поета Івана Довганюка сповнена словами глибокої вдячності Богові за прожите життя, в якому не бракувало християнських чеснот. Читач, який любить поезію, може скористати з широкої палітри віршів на теми духовності, християнської моралі, пізнає нелегкий життєвий шлях самого автора. Є вірші, присвячені відпустовим місцям нашого краю, важливим подіям з життя Церкви.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Слава Ісусу Христу!

Добрі християни, рушаючи в дорогу, моляться за щасливу подорож. Прибувши до мети, дякують Богові. Подякуймо і ми Йому за пройдений шлях у першому році третього тисячоліття християнства. Глибокі роздуми о.Корнилія Яремака, ЧСВВ про рік, що минув, стануть нам корисними, як у молитві, так і у нашому щоденному житті. Святіший Отець закликає нас молитися за більше шанування гідності та прав людини і поширення світла Євангелія на азіатському континенті.

Розповіддю про отців Василіян у Югославії закінчуємо тематичні статті про Василіянський Чин у цілому світі. В рубриці "З життя Церкви" розповідаємо з уст п.Мирослава Мариновича про Синод єпископів цілого світу. Тут же вміщаємо замітку про паломництво наших єпископів, духовенства і вірних до Риму, яке є знаком вдячності за візит Папи в Україну, а також вміщаємо матеріал про свято катехитів у Львові. Хід наукової конференції "Василіяни в Литві та Україні" відображено у змістовній статті п.Мар'яна Лозинського.

Отець Василь Зінько,ЧСВВ знайомить вас із найменшим Згромадженням нашої Церкви – сестрами Витанками. Про цікавий душпастирський досвід праці з незрячими йде мова у інтерв'ю з о.Мелетієм Батогом,ЧСВВ. Він, до речі, зараз лежить у гіпсі, то просимо читачів молитися за його одужання і продовження його багатогранної праці. Отець Василь Мендрунь,ЧСВВ знайомить вас цього разу з визначними монахами Чину, які спочивають на Крехівському монашому цвинтарі.

Під рубрикою "Постаті УГКЦ" познайомитеся з життєвою дорогою і душпастирським служінням о.Андрія Іздрика. Поетична сторінка містить цього разу змістовний вірш сестри Домініки Данканич,ЧСВВ, присвячений празднику Введення в храм Пресвятої Богородиці.

Дітям даруємо як подарунок на свято св.Миколая фрагмент сценки "Концерт янголів". Читачам, які мають всі цьогорічні числа, стане в нагоді зміст статей "Місіонаря" в алфавітному порядку. Таким чином матимете підшивку часопису за 2001 рік із детальним змістом.

Усім нашим дорогим читачам, які дотримуються нового календарного стилю, бажаємо благословенних Різдвяних свят. Всіх інших заохочуємо добре приготуватися молитвою, постом, Різдвяною сповіддю і св.Причастям до цього величного празника.

о.Йосафат ВОРОТНЯК,ЧСВВ

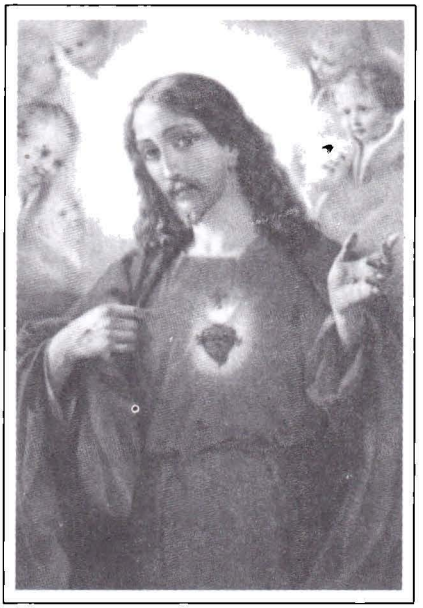

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ ПОЗБУЛИСЯ УПЕРЕДЖЕНЬ ЩОДО ІНШИХ КУЛЬТУР І ШАНУВАЛИ ГІДНІСТЬ ТА ПРАВА ЛЮДИНИ.

Кожна людина сотворена на образ і подобу Божу. Вона має гідність і права, які ніхто не повинен зневажати чи порушувати. Основні права людини – це право на життя, на свободу віросповідання, на відповідні умови для збереження і продовження життя. Жодна структура і людина

не має права зневажати гідність і порушувати права іншої людини. Як знаємо, вже підписано чимало документів про дотримання прав людини, однак, уряди багатьох країн або окремі фізичні особи порушують елементарні права людини і нічого не роблять для того, аби це не мало місця. Молімося, щоб християни усіх країн світу, позбувшись упереджень щодо інших культур, шанували гідність та права людини.

Місійний: ЩОБ У СВІТЛІ ВЧЕННЯ ЄВАНГЕЛІЯ СЕРЕД НАРОДІВ АЗІЇ ПОШИРЮВАВСЯ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГУМАНІЗМ.

Азія – це найбільший за численністю жителів континент. Тут проживає більше третини людства. На жаль, це найменш християнський континент. Тут дуже поширений іслам, буддизм, конфуціанство, тобто найбільші східні релігії. Але і християнство існує у всіх азіатських країнах – де більше, а де менше воно розповсюджене. Найчисленніша спільнота християн у Філліпінах, яка мовби квітучий католицький край, зроджує багато духовних покликань. Уряди деяких азіатських держав дуже вороже налаштовані до Євангелія і християнської науки. Святіший Отець закликає молитися, щоб власне на цьому величезному континенті світло Христового Євангелія розвіяло темряву і щоб нелюдяність та негуманність зникла у всіх азіатських країнах. Як відомо, ця негуманність проявляється у деяких дивних, але в той же час застарілих традиціях. Наприклад, одружувати чи видавати заміж дитину, яка ще у колисці. Якщо би засади християнської моралі укорінювалися серед азіатських народів, то менше би було тієї нелюдяності. Святіший Отець закликає молитися і за те, щоб країни Азії чим більше відкривали двері для місіонерів, для проповідників Христового Євангелія, а також, щоб християни, які там живуть, відважніше свідчили своїм прикладом і словом Божу науку. Таким чином це вноситиме у азіатські суспільства гуманніший світогляд і дух. Як приклад маємо Індію, де є небагато християн, але тут відкрили свої двері сестрам Матері Терези з Калькутти. Ці монахині свідченням живого Євангелія, зокрема, милосердям до вмираючих і знедолених, властиво, змінили настрій і вже не існує в Індії такого ворожого наставлення до християнства і Євангелія.

Місцевий: ЩОБ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ВІРИВ У СИЛУ МОЛИТВИ ТА НЕ ЗВЕРТАВСЯ ЗА ДОПОМОГОЮ ДО РІЗНИХ ЕКСТРАСЕНСІВ.

Існує така закономірність: де люди менше знають про Бога і вірять у Нього, там більше довіряють різним забобонам або екстрасенсам. Отож, безбожницький режим, який довго існував в Україні, зокрема, на Сході, створив таку сприятливу ситуацію для виникнення різного роду "знахарів", "народних цілителів" чи, можна сказати, і "дурисвітів", які за допомогою магії, чорної або білої, не лише обдурюють наш народ, але приносять чимало лиха. Дивно, що навіть наші віруючі люди до них звертаються, коли виникне біда. До Бога нам потрібно звертатися не лише тоді, коли біда. У народі існує вислів: "Коли тривога, тоді до Бога". Отож, нехай так і буде. Коли якесь лихо, то звертаймося до Господа. Не забудьмо, що молитва – це не тільки прохання: "Боже, порятуй мене від біди!".

Молитва – це передусім подяка Господеві за життя. Молитва – це є

наш спосіб, як прославити Бога, як виконати найважливіше завдання, яке ми маємо у цьому житті – пізнати Бога. Деколи люди питають: "Чи можна віск зливати? Чи можна піти до тієї жінки, яка ніби молитвою лікує? А чи можна піти до якогось священика, який там у чашу дає дивитися?" Ми в свою чергу запитаймо: "Чи всі вони беруть гроші?". Відповідь здебільшого позитивна і це є поганою ознакою. У Святому Письмі є засада: даром прийняли, даром і віддавайте. Якщо хтось з них і має дар – ясновидіння чи зцілювання недужих, то не буде його продавати. Інша справа, якщо хтось хоче віддячитися або чимось допомогти. Всі, хто встановлює певні тарифи у цій справі, на нашу думку, не є від Бога.

Молімося, щоб весь український народ більше вірив у силу молитви – подячної, величальної та благальної, і щороку менше звертався до різних екстрасенсів, східних релігій чи подібних до них. Не забудьмо, що Ісус Христос – лікар душ і тіл – лікує і сьогодні різними способами, навіть і через руки священика, зокрема Святими Тайнами. Отож, найбільше прибігаймо до того духовного оздоровлення. Дбаймо передусім за душу, а тоді прийде черга і на тіло.

Покровитель на грудень – св. Амброзій, 7.12 (24.11)

Св. Амброзій – один із найбільших пастирів Христової Церкви. Прийшов він на світ близько 340 року. Будучи надзвичайно здібним, він здобув високу освіту, став адвокатом. Згодом імператор Валентій призначив його консулом. Коли Амброзій перебував у Мілані, помер місцевий єпископ. Вірні і духовенство обрали на зборах Амброзія у 374 році Архиєпископом Мілана.

У своїх проповідях він часто звеличував стан дівицтва. Св. Амброзій був великим пастирем. Коли йшлося про Божу справу, він був стійким як скеля, але водночас великодушним і поміркованим. В усіх своїх діях він поєднував вірність обов'язкам єпископа з лагідністю і любов'ю.

Св. Амброзій закінчив своє життя у Велику П'ятницю 397 року. Йому тоді було 57 років, з яких 21 рік був єпископом. Він залишив у спадщину Католицькій Церкві свої численні гомілетичні, екзегетичні, теологічні, аскетичні й поетичні твори. Він був першим зі св. Отців, які з успіхом у своїх творах використали латинську мову замість грецької.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ПОСИЛИЛИ СВОЇ ЗУСИЛЛЯ У ПРОПОВІДУВАННІ ХРИСТА, ЄДИНОГО СПАСИТЕЛЯ СВІТУ.

Місійний: ЩОБ ПОМІСНІ ЦЕРКВИ УСВІДОМИЛИ СВОЄ ОСНОВНЕ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ – ЄВАНГЕЛІЗУВАТИ В УСІХ СФЕРАХ ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ.

Місцевий: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ РОЗУМІЛИ ВАЖЛИВІСТЬ РЕЛІГІЙНОЇ ОСВІТИ І СТАРАЛИСЯ ЇЇ ЗДОБУВАТИ.

Покровитель на січень – св. Василій Великий, 14.01(1.01)

МІСЦЕВІ НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 2002 рік:

Січень: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ РОЗУМІЛИ ВАЖЛИВІСТЬ РЕЛІГІЙНОЇ ОСВІТИ І СТАРАЛИСЯ ЇЇ ЗДОБУВАТИ.

Лютий: ЩОБ БАТЬКИ ДЕДАЛІ БІЛЬШЕ РОЗУМІЛИ ВАЖЛИВІСТЬ ДУХОВНИХ ПОКЛИКАНЬ І НЕ ЗАБОРОНЯЛИ СВОЇМ ДІТЯМ ЇХ ОБИРАТИ.

Березень: ЩОБ УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИКИ СТАРАЛИСЯ РОБИТИ КОНКРЕТНІ КРОКИ ДЛЯ ПОКРАЩЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО СТАНУ СУСПІЛЬСТВА ТА ВПРОВАДЖУВАЛИ В ОСОБИСТЕ ТА СУСПІЛЬНЕ ЖИТТЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ЗАСАДИ.

Квітень: ЩОБ В УКРАЇНСЬКИХ СІМ'ЯХ ЗАПАЛАВ ДУХ ЗЛАГОДИ І ЛЮБОВІ НА ЗРАЗОК ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ.

Травень: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗБАГНУЛИ ПАСХАЛЬНЕ ТАЇНСТВО ЯК ГОЛОВНЕ ТАЇНСТВО ХРИСТИЯНСЬКОЇ ВІРИ.

Червень: ЩОБ УКРАЇНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО ЗБАГНУЛО ВАЖКЕ СТАНОВИЩЕ ДІТЕЙ-СИРІТ І ЯКОМОГА БІЛЬШЕ ЇМ ДОПОМАГАЛО.

Липень: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗРОЗУМІЛИ І ПРАКТИКУВАЛИ ЗАСАДУ ЄДНОСТІ В РІЗНОМАНІТНОСТІ.

Серпень: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ БІЛЬШЕ ЗВЕРТАЛИ УВАГУ НА СВОЄ ВНУТРІШНЄ, ДУХОВНЕ ЖИТТЯ.

Вересень: ЩОБ В УКРАЇНІ АКТИВНІШЕ РОЗВИВАЛИСЯ МОЛОДІЖНІ ТА ДИТЯЧІ РЕЛІГІЙНІ ТОВАРИСТВА.

Жовтень: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЧЕРЕЗ МОЛИТВУ НА ВЕРВИЦІ ТІСНІШЕ ЗЛУЧИЛИСЯ З ПРЕСВЯТОЮ БОГОРОДИЦЕЮ, ЯК ІЗ СПІВВІДКУПИТЕЛЬКОЮ ЛЮДСЬКОГО РОДУ.

Листопад: ЩОБ ПРАЦЕДАВЦІ В УКРАЇНІ ШАНУВАЛИ КОЖНУ ЛЮДИНУ ЯК ОСОБИСТІСТЬ.

Грудень: ЩОБ ВІРНІ УКРАЇНИ ЗА ПРИКЛАДОМ МИЛОСЕРДНОГО САМАРЯНИНА ТА СВ. МИКОЛАЯ ДОПОМАГАЛИ ПОТРЕБУЮЧИМ ТА ЗНЕДОЛЕНИМ.

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"А над усе будьте в любові, що є зв'язок досконалості" (Кол 3, 14).

Це слово Боже відіграє вирішальну роль у нашому житті і нашому свідченні в світі.

Щоб краще пояснити поведінку християнина, св.Павло любить часто наводити приклад одежі, яку повинен одягати на себе послідовник Ісуса Христа. Також у цьому листі до колосян св.Апостол говорить про чесноти, які повинні зайняти важливе місце у нашому серці. Християнин повинен "одягнутися" у милосердя, доброту, смиренність, лагідність, довготерпеливість, покору, прощення *(пор. Кол 3, 12-13)*.

Понад усе, маючи на увазі пояс, який усе разом зв'язує у досконале вбрання, це є власне любов.

Так, любов, бо для християнина недостатньо бути добрим, милосердним, покірливим, доброзичливим. Він мусить проявляти велику любов до братів і сестер. Справжньої любові навчив нас сам Ісус Христос. Вона полягає у тому, щоб віддати своє життя за інших *(пор. Ів 15, 13)*.

Ненависть забирає життя в інших, бо хто ненавидить, той самогубець *(пор. 1 Ів 3, 15)*. Любов дає життя. Оскільки кожен християнин помер для себе самого, то має любов для інших.

Через те, що маєш любов, – каже св.Павло, – кожна твоя інша чеснота також ставатиме досконалішою.

"А над усе будьте в любові, що є зв'язок досконалості" (Кол 3, 14).

Без сумніву, багато з нас мають добрі стосунки зі своїми братами і сестрами, пробачаючи їм і терплячи їх. Однак, приглянувшись добре, зауважимо, що нам бракує того найважливішого – справжньої любові. Хоча б ми і мали найсвятіші, найшляхетніші наміри, дуже часто наша людська зіпсута гріхом природа схиляє до зосередження на собі самому. Внаслідок цього звикаємо любити інших лише якось наполовину.

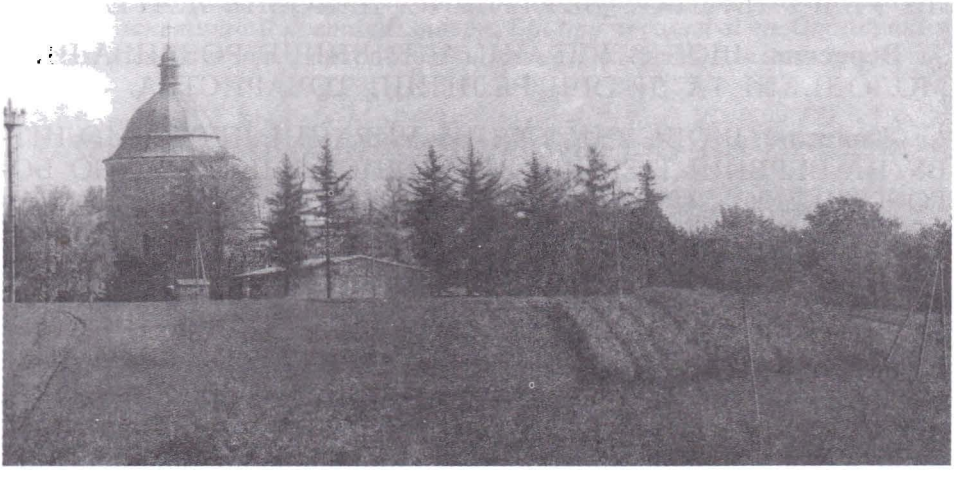

Але християнин наполовину – це не справжній християнин.

Отож, слід спонукати наші серця, щоби билися з найбільшою швидкістю з любові до всіх: до кожного ближнього, якого зустрічаємо під час сьогоднішнього дня – в родині, на місці праці, усюди, де б це не було.

Скажи самому собі: "Відважно відповідай Богові. Ось хвилина, щоб любити, так сильно любити, щоб навіть життя своє піддавати ризику".

"А над усе будьте в любові, що є зв'язок досконалості" (Кол 3, 14).

Це слово апостола Павла закликає нас зробити іспит власного сумління, запитуючи себе: до якої міри наше християнське життя, просякнуте любов'ю (вона є зв'язком до досконалості), стане тою драбиною, яка нас веде до тіснішої злуки з Богом.

Слід подякувати Господеві за те, що він влив у наші серця цю любов, завдяки якій ми здатні слухати наших ближніх і зробити їхні проблеми нашими, здатні розділити хліб, а також і радість, і смуток. Завдяки цій любові ми спроможні зруйнувати бар'єри, перешкоди, які нас розділяють. Завдяки тій же любові ми здатні викорінити ненависть, заздрість, злопам'ятність. Завдяки тій любові ми здатні перемогти той шкідливий нахил до негативної критики. Завдяки тій любові ми спроможні позбутися егоїзму і вийти назустріч тим, які в потребі і самотні. Завдяки тій любові ми спроможні всюди будувати єдність, якої так бажає Христос.

Це є власне наш внесок, який можемо внести у розбудову миру у світі, становлення братерства між народами, передусім, у найтрагічніших моментах історії.

К'яра ЛЮБІХ

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Шановна редакціє!

Складаю щиру подяку Господеві за допомогу і ласки, а Пресвятій Богородиці, св.Філомені і св.Юді Тадею – за заступництво. Довго молилася за те, щоб отримати працю, не раз падала духом, але Бог допоміг мені.

Марія

Слава Ісусу Христу!

Пише до вас парафіянка храму Різдва Пресвятої Богородиці м.Львова Канцір Ірина. Висловлюю на сторінках Вашого часопису щиру подяку Господеві та заступникові св.Юді Тадею за допомогу моїй родині. Мама поступово одужала після важкої операції, тато знайшов роботу, сестра вступила до ВУЗу, а ми з чоловіком тішимося донечкою. Це все завдяки Божій благодаті та заступництву святих.

З ВІРОЮ В БОГА У ТРЕТЄ ТИСЯЧОЛІТТЯ

На світлині: Папа під час зустрічі з молоддю на Сихові (Львів). 26.06.2001

Добігає до кінця 2001 рік, перший рік третього тисячоліття християнства. Коли ми його зустрічали, то бажали, щоб він став роком початку нових стосунків у світі, переломним роком для нашого суспільства. Тепер, коли на порозі рік наступний, буденний, **можемо зробити певні підсумки**. 2001-ий для українців пройшов під двома головними знаменнями.

Перше — спільне для цілого світу і сумне: терористичні напади 11 вересня у Сполучених Штатах Америки і їхні наслідки, які ми не надто відчули, але яких залишилися свідомими. Перший рік третього тисячоліття показав, що світ ще дуже і дуже суперечливий і рани, які він на собі несе (а це багатовікова ненависть між людьми і культурами), тільки заліковані, але не вилікувані. Ми й далі воліємо зло поборювати методами зла, тим самим зло помножуючи, що доводить війна, яка точиться на території Афганістану. Перед нами тисячоліття, в якому ми, теперішнє покоління християн, повинні відновити в собі і показати світові правдиве обличчя Христового Євангелія, а це — ненасилля і добро. До цієї праці повинен взятися кожний християнин, починаючи від себе самого, *скинути старого чоловіка і зодягнутися в нового* (пор. Еф 4,22-24).

Друге — важливе для цілого світу, виняткове для нас — візит до України 23-27 червня Святішого Отця Івана Павла II та беатифікація нових блаженних і мучеників Христової Церкви в Україні. Цього візиту всі ми чекали вже 10 років і його прагнули. А *він став тріумфом прощення і розуміння*, вигнав страх з багатьох людських сердець, вселив у людей надію. Але, безперечно, воно залишиться однією з найвизначніших дат і переломною точкою в житті України. Саме цей візит повинен нам, українцям, допомогти віднайти шлях до оновлення, до зодягнення в нову людину.

Під цими двома знаменнями пройшов 2001 рік. Багато змін в державі, в Церкві, в суспільстві йшли своєю чергою. Глава УГКЦ Кир Любомир Гузар став кардиналом, у Василіянському Чині висвячено 10 нових священиків, багато хто відійшов у вічність. Наш часопис відзначив вихід у світ свого сотого номера з часу відновлення УГКЦ. Але перший рік третього тисячоліття можемо назвати справді переломним. Ми мусимо далі вчитися жити у свободі і самостійно, з Божою допомогою, будувати свою хату. Стоїмо тепер мовби перед вибором Єви і Адама: взяти плоди, які привабливі і багатообіцяючі, але "заборонені", чи послухати Божу заповідь-пораду і залишитися з Ним. У майбутньому це буде тільки наше рішення, ніхто ні до чого нас не змушуватиме.

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

ПІСТ У ЖИТТІ ХРИСТИЯНИНА

Перед світлим святом Різдва Ісуса Христа триває піст, який ми в народі називаємо Пилипівка, бо розпочинається наступного дня після свята св. апостола Филипа, або Передріздвяним постом. Раніше він був подібний до Великого посту. Вступаючи в цей святий час, запитаймося, який є зміст посту, особливо цього, передріздвяного.

Зауважмо, що кожний із чотирьох постів у році триває перед якимсь великим церковним святом. Тому піст є підготуванням до нього, щоб ми могли якомога краще його відсвяткувати. Підготування може бути чисто духовним, тобто утримання від злоби, від поганих вчинків, думок, і ще можемо більше молитися, покутувати, давати милостиню. Ми часто вважаємо, що піст є якимсь благословенним часом, в якому ми чогось відрікаємося так, ніби після посту можемо повернутися до всього того, чого ми відрікалися під час самого посту: лихих думок, алкоголю і всього іншого.

Тому необхідно повернути правдиве значення посту у житті християнина. А це є в першу чергу утримання від певних страв, тобто від м'яса.

1. Піст, без огляду на те, що відбувається у площині тіла, тобто є вправою тілесною, направлений на духовну мету і тому є також духовною вправою.

2. Ми не повинні постити тільки для того, щоб постити. Його мета є в духовному вдосконаленні.

3. Смисл посту полягає в тому, щоб через опанування наших низьких тілесних пристрастей ми осягнули духовну досконалість і вміли керувати духовними поривами. Отож, коли постимо – це не може бути для нас тягарем. Завжди ми повинні пам'ятати, для чого саме ми цей піст розпочали, що є нашою духовною проблемою сьогодні і чому ми тепер постимо.

4. Під час посту ми набуваємо нові побожні звички. Після посту ми знову повернемося до звичного ритму життя і харчування. Ці добрі звички і далі в нас мусять залишитися. Можна скептично поставитися до тих, хто на час посту перестає вживати алкоголь чи перестає палити цигарки, а потім, після посту, знову повертається до цих шкідливих звичок. Адже, що заважає таким людям назавжди від цих звичок відмовитися, а їх замінити звичками добрими.

Також піст має чисто психологічну дію і допомагає нашому тілові брати активну участь у святкуванні свят, про які йшла мова вище. Тіло, яке протягом довшого часу було зморене постом, яке терпіло від недостатнього харчування, у свято відчуває велику полегшу і бере участь у святкуванні душі, залишається задоволеним і витворює у людині почуття радості.

Отож, не можемо з посту зробити мету, він завжди залишається тільки засобом для того, щоб ми осягнули духовну радість і з піднесенням духа відзначили свято, до якого готуємося, цього разу – Різдво Христове!

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

СИНОД ЄПИСКОПІВ СВІТУ У ВАТИКАНІ

Віце-ректор Львівської богословської академії (ЛБА) Мирослав Маринович став учасником 10 Звичайної Генеральної Асамблеї Синоду єпископів світу, що нещодавно завершила свою роботу у Ватикані. До роботи у Асамблеї він був запрошений у якості аудитора в складі офіційного представництва УГКЦ, яке очолив Блаженніший кардинал Любомир Гузар. На цьому величному зібранні він був єдиним мирянином від УГКЦ. Пропонуємо фрагменти його розповіді про цю важливу подію у житті Католицької Церкви.

Єпископи, що беруть участь у десятій Генеральній Асамблеї Синоду єпископів світу, недарма назвали Святішого Отця Івана Павла II прикладом для себе. Він справді веде себе подиву гідно. З огляду на його вік, він був присутній практично на всіх пленарних його засіданнях. До того ж, Папа вирішив запросити усіх учасників Синоду до себе на обід чи вечерю – у складі невеличких груп по 10 осіб. Мені теж довелося бути на вечері. Після того, як назвали моє прізвище і посаду, я відразу подякував Папі за його візит в Україну, який справив на всіх незабутнє враження. Він приязно кивнув головою і сказав усім, що це він уперше був у Львові.

"Єпископ: слуга Євангелія Ісуса Христа задля надії світу" – такою була тема цієї Асамблеї Синоду єпископів світу. Учасниками Асамблеї є представники шістьох континентів, де діє Католицька Церква. Синод єпископів можна окреслити як зібрання єпископів, що покликані допомогти Папі здійснювати його служіння у Вселенській Церкві шляхом подання своїх рекомендацій. Після завершення роботи Синоду відредагований документ вручено Папі. На основі поданих пропозицій Папа може скласти своє Апостольське повчання, як це було у випадку більшості Синодів.

Якщо умовно виділити напрям *"Єпископ і світ"*, то тут найбільше уваги було приділено таким темам: по-перше, це проблема **бідності, голоду й епідемії СНІДу**: по-друге, це проблема **глобалізації**, яка для країн третього світу є просто синонімом до проблеми бідності й голоду. По-третє, це тема насильства, зокрема тероризму й ісламського фундаменталізму. Коли ж умовно виділити напрям *"Єпископ всередині Церкви"*, то тут головну увагу доповідачі приділяли проблемам гармонійного поєднання примату Папи Римського і колегіальності єпископів.

Місія єпископа, як нагадав про це кардинал Мерфі-О'Коннор з Великої Британії у своїй доповіді, полягає в учительському, освячувальному й душпастирському його служінні. Єпископ як учитель – цьому аспекту також було приділено чимало уваги. Важко навіть перерахувати, скільки промовців згадували в своїх виступах про важливість життя у спільноті, про необхідність перетворення парафій у школи спільнотного життя. У зв'язку з цим найулюбленішою цитатою Синоду, яку вплітали у свої промови чи не більшість синодальних Отців, була фраза св. Августина, на яку посилається й робочий документ Собору: *"Для вас я – єпископ, з вами – християнин"*.

За матеріалами прес-служби Львівської богословської академії

БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЛЯ КАТЕХИТІВ

"Тисячі людей витягають руки по хліб катехизму, міліони людей з жаждою очікують Божого слова і помочі. Від святості нашої, від Христового духа, котрим наша праця буде наповнена, залежить їх життя, їх спасення, їх добро...".

Ці слова Митрополита Андрея Шептицького залишаються актуальними і нині, на порозі третього тисячоліття. Особливо вони стосуються тих, хто навчає Божої науки в священичих ризах, у монашому габіті чи у ролі вчителя-катехита.

Саме цій категорії проповідників Божого Слова з Львівської Архиєпархії УГКЦ випала нагода численно зійтися 1 листопада на Архиєрейську св.Літургію, присвячену пам'яті великого Митрополита. Вона урочисто служилася у соборі св.Юра у Львові Главою і Отцем УГКЦ Блаженнішим Любомиром Гузаром. Його проповідь закцентувала увагу присутніх у храмі на кількох темах. Першого листопада відійшов у вічність як Слуга Божий Андрей, так і блаженний Кир Теодор Ромжа. І у цей пам'ятний день отримають грамоти на катехитичне служіння катехити Львівської Архиєпархії. Усе це, на думку проповідника, можна поєднати зі словами св.Євангелія того дня: *"Не знаєте, якого ви духа?"*. Ісус Христос ними хотів вказати на те, що як апостоли, так і ми повинні будувати суспільство злагоди. Блаженніший Любомир при цьому згадав терористичні акти у США 11 вересня і задав питання: "Чи є лік на це все? Чи є розв'язка?". На його думку, дві світові війни не розв'язали світових проблем, та й нині важко це робити насильницькими методами. Ставлячи у світлий приклад катехитам Митрополита Андрея, Блаженніший владика назвав його людиною, "дух якої був надхненний Богом". На закінчення проповіді було наголошено на тому, що цей день повинен дати внутрішнє персконання у тому, що катехити покликані до праці у Христовому винограднику заради правди й справедливості і на добро людських душ.

Після св.Літургії о.Михайло Гарват привітав катехитів, а Блаженніший Любомир поблагословив їх та вручив відповідні грамоти. Тож, в добру путь, катехити!

"ВАСИЛІЯНИ В ЛИТВІ ТА УКРАЇНІ"

Під такою назвою у листопаді у Литві відбулася міжнародна наукова конференція, присвячена 10-літтю повернення Василіянському Чинові церкви і монастиря Пресвятої Трійці у Вільнюсі.

Головним благодійником цього заходу став Департамент національних меншин і діаспори при уряді Литовської республіки, а також інші освітні інституції. Ініціаторами та організаторами конференції були в основному представники литовської сторони та настоятель монастиря і церкви Пресвятої Трійці у Вільнюсі о.Павло Яхимець, ЧСВВ. До проведення конференції долучилася і д-р Вільнюського університету п.Альдона Васіляускене, яка є ревною католичкою і автором історичних досліджень.

Ця конференція стала тим мовби першим містком співпраці між науковцями України, Польщі, Литви у питаннях історії та сучасності Василіянського Чину. Перед початком роботи цього наукового заходу з учасниками помолився і благословив їх на плідну працю місцевий римо-католицький єпископ Еугеніус Бартуліс.

Зв'язок хроніки УГКЦ та Литовської Католицької Церкви (ЛКЦ) висвітлив у своїй доповіді д-р Йонас Борута, єпископ, голо-

На світлині: учасники конференції "Василіяни в Литві та Україні"

ва Литовської католицької наукової академії. Провідною думкою була спільна трагічна доля обидвох Церков під час панування комуністичного режиму у Литві та Україні. Зацікавила присутніх документальна хроніка діяльності ЛКЦ. Подякував організаторам конференції за їх старання представник Генеральної Курії отців Василіян у Римі о.Порфірій Підручний, ЧСВВ, він же виголосив змістовний реферат про Василіянський Чин в 17 ст. у Великому Князівстві Литовському. Один з багатьох ісповідників віри, 92-літній історик Василіянського Чину о.Дам'ян Богун, ЧСВВ підготував доповідь про діяльність монахів Василіян в роки радянського режиму. На конференції вона прозвучала з вуст о.Мартина Хабурського, ЧСВВ, префекта ліцею при Бучацькому монастирі. Післявоєнний період підпільної праці ченців в колишньому СРСР нагадує, на думку о.Дам'яна, ЧСВВ, період первісного християнства у Римі, коли тисячі вірних Христові людей переховувалися від жорстокості імператорів. Вільно (нині Вільнюс) є колискою відновленого в Україні Василіянського Чину, бо тут виростали та працювали для добра Церкви і народу два "стовпи з'єднання" – майбутній митрополит Йосиф Руський та свщм.Йосафат Кунцевич. Також доповідач закликав належно вшановувати свщм.Й.Кунцевича, який по-суті у 17 ст. врятував нашу Церкву від занепаду. Цього дня ще виступили д-р Віра Фріс, Світлана Зінченко та автор цих рядків – усі з України.

У мальовничому місці Литви – селищі Базіліонай – бере свій початок історія отців Василіян. На другий день конференції у церкві св.Василія Великого тут була відслужена св.Літургія. У селищі ми відчули велику гостинність людей. Ініціаторами проведення другого дня конференції став колектив місцевої школи, учнями якої є талановиті діти, що зачарували нас своїм співом та литовськими танцями. Того дня реферати зачитали д-р Альдона Васіляускене та місцевий вчитель історії Дайнорас Сідабрас. Вони закцентували нашу увагу на історії цієї парафії та служіння у ній монахів Василіян. Усе це справило на нас велике враження. Місцевий священик наголосив, що сюди повернувся дух Василіян, який ще довго тут залишиться.

Конференція завершилася у неділю св.Літургією у василіянському монастирі у Вільнюсі. Отець Павло Яхимець, ЧСВВ вручив головному організаторові конференції д-рові Альдоні Васіляускене пам'ятну медаль Папи з нагоди його візиту в Україну. Усі дійшли до спільної думки, що наступну конференцію слід провести в Україні.

Мар'ян ЛОЗИНСЬКИЙ

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ (10)

(ЮГОСЛАВІЯ)

Цим матеріалом закінчуємо систематичний огляд діяльності Василіянського Чину у цілому світі.

Серед греко-католиків на теренах колишньої **Югославії** вже з початку 17 ст. виконували своє духовне і душпастирське служіння т.зв.старі Василіяни. З їх числа було обрано чимало єпископів УГКЦ на цих теренах. Після Домбромильської реформи, зокрема, під час Першої світової війни чимало отців та братів Василіян з теренів сучасної України опинилися у Хорватії. Після закінчення війни вони отримали притулок при резиденції греко-католицького Кріжевецького єпископа. Згодом той же єпископ доручив провід духовної семінарії у Загребі отцям Василіянам. Довголітнім ректором цього закладу був о.д-р Юрій Вішошевич, за національністю хорват. На теренах Хорватії наприкінці Другої світової війни було замордовано двох ієромонахів Василіян. Їх імена Іван Кухар та Іннокентій Тимко. Сподіваємося, що невдовзі зарахують їх до числа новомучеників та блаженних нашої Церкви. У 1956 році засновано у м.Кула на півночі Сербія (Югославія) резиденцію отців Василіян, підпорядковану Генеральній управі Чину. Отцям доручено на постійно управління місцевої греко-католицької парохії. Там у 1981 році збудовано церкву, а згодом і монастир. Настоятелями парохії і резиденції були ієромонахи Василіянського Чину Венедикт Сабо, Методій Біляк, Йосафат Воротняк, Григорій Планчак, Мартин Хабурський, а після 1996 року управління парохії Кула доручено отцям Василіянам зі Словаччини. Нині настоятелем є о.Антоній Турчанік, ЧСВВ. З кінця листопада цього року виконують душпастирське і духовне служіння о.Віталій Лотоцький, ЧСВВ та

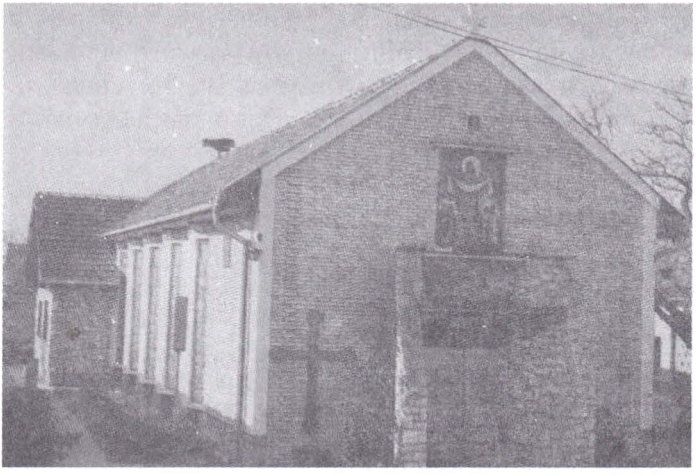

На світлині: церква отців Василіян у м.Кула, Югославія

бр.Василь Кревцун, ЧСВВ з України. Впродовж останніх шести років отці Єзуїти в Загребі відкрили двері своєї Колегії і монастиря для кількох василіянських студентів з України. Отці Василіяни, крім душпастирського служіння та духовного проводу семінарії, постійно надавали духовний провід сестрам Служебницям у Хорватії, Сербії та Боснії. Також голосили місії та реколекції для духовенства та мирян Кріжевецької єпархії. Молімся, щоб василіянська спільнота зростала на добро нашої Церкви на тих теренах.

о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ПОДЯЧНЕ ПАЛОМНИЦТВО ДО РИМУ

З 16 по 19 листопада цього року відбулася проща до Риму, в якій взяли участь майже усі наші єпископи з України та поселень, кілька сотень паломників з України і тисячі наших заробітчан в Італії. Дві найважливіші події стали осередком цього незабутнього паломництва. В неділю, 18 листопада, торжественно інтронізовано кардинала Любомира Гузара як патрона і настоятеля храму св.Софії у Римі. З ним співслужили Архиєрейську св.Літургію майже усі владики, а храм і подвір'я були переповнені паломниками. Друга і найважливіша подія, – у понеділок, 19 листопада спеціальна аудієнція у Святішого Отця паломників з України. Деякі з них зустрілися з Папою. З отців Василіян були ієромонахи Теодозій Янків та о.Софрон Попадюк.

Паломники також побували на гробі св.Антонія у Падуві та у Венеції – місті на воді.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Слава Ісусу Христу!

Я постійна читачка журналу "Місіонар". Хочу поділитися радістю, яка об'єднувала вірних с.Криниця та сусідніх сіл Гірське, Більче, Рудники Миколаївського району на Львівщині. У с.Криниця 28 жовтня - 4 листопада місії проводили о.Корнилій Яремак, ЧСВВ та о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Їм допомагали сестри Василіянки Августина, Дам'яна і Любомира.

Ми, вірні з с.Гірське, долали кілька кілометрів щодня для того, аби почути Боже Слово з уст місіонерів, а також брали участь у Хресній дорозі у с.Криниця. Як любо було бачити на темному тлі неба сріблясті вогники запалених свічок, коли вона проводилася. У небо линули пісні й молитви. Просто і дуже цікаво проводив Хресну дорогу о.Корнилій, ЧСВВ. Його серце бажало усіх охопити своєю любов'ю.

Дякуємо, Господи, за те, що даєш нам таких священиків.

Марія УЛИНЕЦЬ,
с.Гірське на Львівщині

СЕСТРИ ВИТАНКИ

В нашій Церкві діють біля 15 жіночих монаших Згромаджень. Їхні адреси можна знайти у річнику "Календар "Світла". Проте існує ще одне жіноче Згромадження, про яке ніде не згадується. Цих монахинь час від часу відвідує і духовно підтримує о.Василь Зінько, ЧСВВ. Публікуємо його розповідь про це Згромадження, яке згасає мов свічка.

Згромадження сестер Витанок Пресвятого Серця Ісусового заснував о.Августин Жарський у 1937 році у Золочеві. У 1939 році на прохання о.пароха Володимира Слоневського шість монахинь цього Згромадження прибуло до м.Олеська на Львівщині. Через деякий час там діяло вже 13 сестер Витанок. Вони опікувалися бідними та убогими, зокрема, 30 сиротами.

Їхньою настоятелькою була с.Клавдія Камінська і монахині змогли втриматися у спільноті навіть під час воєнних лихоліть. Вони власною працею утримували себе і своїх підопічних, трудячись на полі. У 1945 році комуністична влада розігнала монастир і сестри пішли хто куди. Особливо важко було старшим монахиням, які не працювали у колгоспі. Автор нарису про парафію у Буську посилається на документ, який свідчить про переслідування цих сестер за те, що брали участь у похоронах 1966 року.

У часи переслідувань сестри Витанки збирали людей в основному в селах, на хуторах – Теребежі, Гірняки, Панаси, – а також у лісах. Правили маївки, молебні, Хресні дороги. Щонеділі йшли на Святу гору молитися і сюди часто приходили підпільні священики. Одного року на празник св.Петра і Павла біля кринички зібрався великий натовп людей. Одна мати привела і свого важко хворого сина. Сестра Витанка Вероніка казала усім щиро молитися та тричі призивала Отця і Сина, і Святого Духа, а потім тричі покропила свяченою водою хлопця і він видужав.

Сьогодні живуть у цьому Згромадженні лише дві сестри – Вероніка та Августина. *Ми не можемо байдуже дивитися на те, що ця монаша спільнота поступово занепадає. Отож, дівчата, за вами слово! Оживіть цю монашу родину, вступивши до сестер Витанок, не дозвольте згаснути їм!*

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Слава Ісусу Христу!

Мій син важко захворів. Я декілька разів відмовляла дев'ятницю до св.апостола Юди Тадея, подала наміри на 12 Служб Божих за душі в чистилищі. На сторінках "Місіонаря" висловлюю подяку за те, що завдяки Господеві і заступництву св.Юди Тадея синові полегшало.

М.БОРЕЦЬКА, Львівська обл.

П'ЯТЬ РОКІВ СЛУЖІННЯ СЕРЕД НЕЗРЯЧИХ

Наприкінці року кожен з нас роздумує над тим, що пережито, чого досягнули, а що не вдалося зробити. Член редколегії "Місіонаря", настоятель василіянської місійної станиці у м.Бар на Вінниччині ***о.Мелетій БАТІГ, ЧСВВ*** *охоче погодився на розмову:*

– Отче Мелетію, рік, що минає, для кожного священика, тим більше ієромонаха, чимось відзначається. Що таке неординарне згадуєте з вашої душпастирської праці?

– Цей рік для мене знаменний тим, що у жовтні минуло п'ять років відтоді, коли зорганізував релігійну спільноту незрячих людей.

– Отож, Ви окрім широкої душпастирської праці ще надаєте духовну обслугу і цим людям з фізичними вадами. Розкажіть, з чого все почалося.

– Мабуть, опікуватися сліпими особами було призначено мені самим Господом Богом. Теперішня моя парафіянка Ольга Рудик розповіла ось яку історію: "Відразу після закінчення війни я захворіла на запалення мозку. Одного дня з мамою перекидали сіно, а біля нас розірвалася міна, після чого повністю втратила зір. Коли батьки повмирали, жила у родичів, але щоб не бути їм на заваді, вирішила виїхати до м.Бару. Я довідалася від одного міліціонера, що тут є товариство сліпих. Тут познайомилася з Євгенією, яка хоч трохи бачила і ми спільно прожили багато років. Часто ходили до церкви. Коли після тривалої хвороби на серце вона померла, дуже засумувала. Після дев'яти днів смерті Євгенії мені приснився ангел у білому вбранні, який сказав: "Не журися, Ольго, не падай духом. Невдовзі будеш ходити до церкви, але дуже близько. Сама ввійдеш до храму і сама вийдеш". Отож, сон Ольги через деякий час справдився.

– Як практично зорганізувалася громада незрячих у м.Бар?

– Це було п'ять років тому. До мене підійшов один чоловік з проханням: "Прошу отця, помер мій сусід на 45 році життя. Був незрячий і хворів на серце. Приступ був раптовий, поки швидка приїхала, то упокоївся у Бозі. До церкви цей чоловік не ходив, але кожної неділі слухав по Ватиканському радіо Службу Божу. Сам він родом з Тернопільщини і вважав себе греко-католиком. Чи не змогли б ви завтра відслужити похорон? Цього чоловіка дуже поважали, бо був порядною людиною". Погодився я похоронити людину, яка свято зберігала свою віру. Коли прийшов до його помешкання, то побачив багато людей, серед яких і незрячі, що прийшли віддати останню шану своєму знайомому. Відправляючи похорон,

зауважив, як сліпі уважно вслухалися в кожне слово. Коли говорив проповідь, то вони мовби напоювали свої спраглі душі Божою наукою. Щось загадкове я відчув, коли говорив про природу і значення людських терпінь в Божих очах. Промайнула думка, що добре би було і їм надавати душпастирську обслугу, бо вони так її потребують. На сороковий день незрячі особи знову запросили мене відслужити парастас. Цього разу говорив їм також про останні речі: смерть, Божий суд, небо, пекло. Після парастасу до мене підійшов Михайло Кононенко: "Все життя проживаю у м.Бар. Родом я зі Старосамбірського району на Львівщині. Мої родичі були дуже віруючими...". На цих словах я його перебив і запитав: "Чи не хотіли б ви, щоб я відправив серед вас, незрячих, Службу Божу?" "Чому б ні. Я думаю, що всі схвально до цього поставляться. Отож, повідомлю усіх про ваше бажання, – відповів із захопленням Михайло. – Ви не можете собі уявити, як Слово Боже підносить наш дух, скріплює віру та надію. Ми стаємо добрішими". Я очікував на згоду сліпих осіб.

– І вони погодилися одразу?

– Так. Пан Михайло зробив усе можливе, аби перша св.Літургія була урочистою. Вона була відслужена у хаті Ольги Рудик, яка дуже задоволена з цього і на наступну неділю ми знову в неї зібралися. Майже два місяці відправляли Служби Божі у її невеликому по-

На світлині: о. Мелетій Батіг, ЧСВВ (у центрі) з групою незрячих осіб у м.Бар. 2001 рік.

мешканні – площа 16 квадратних метрів. Не всі вміщалися. Незрячі особи поклопаталися у влади за те, щоб Богослуження правилися у Будинку культури для сліпих. Сюди приходить вже більше людей о другій годині дня кожної неділі або в свята.

– Чи бували труднощі з приміщенням для відправи св.Літургії?

– Так, різні причини були, що двері Будинку культури зачинені. Але незрячі давали собі раду. Хтось запропонує піти до його помешкання для того, щоб спільно прославляти Бога.

– Який духовний настрій цих ваших особливих прихожан?

– Вони завжди піднесені духом. Коли готуюсь до св.Літургії чи сповідаю вірних-незрячих осіб, то решта мелодійно співають пісні чи чотки: "Ісусе, Ісусе, Сину Божий, помилуй нас!", "Маріє, Маріє, Мати Божа, молися за нас!". Це глибоко западає в душу, коли чуєш благання сліпих.

– Коли Вас немає на парафії і Ви відлучаєтеся на певний час, як це сприймають ваші вірні-сліщі?

– Вони неохоче чують, що маю десь їхати по духовних справах, але завжди обіцяю, що хтось замінить мене. Розповім про такий випадок: у ювілейний 2000-ий рік влітку повідомив їм, що здійснюю з іншими отцями Василіянами паломницьку подорож до чудотворного Люрду у Франції. Незрячі просили обов'язково помолитися до Пресвятої Богородиці за їхнє заступництво і опіку. По поверненні з Люрду і Риму все детально їм розповів: і про чудотворне місце, і про Бернадетту Субіру, і про зустріч з Папою Іваном Павлом II, що вони з зацікавленням слухали.

– Отож, повернімося до ювілею громади незрячих. Коли він був відзначений і у який спосіб?

– Подячна Служба Божа була відправлена у неділю, 7 жовтня. Незрячі щиро привітали мене і з хлібом-сіллю одна добродійка промовила подячне слово на мою адресу, де зазначалося: "Ви не цураєтеся нас, обділених повноцінним здоров'ям і за це вам велике спасибі". Були й подарунки: квіти, вино для св.Літургії та й гроші, за які просили мене купити щось собі на зиму. Мої слова теж були сповнені вдячності за їх підтримку і бажання постійно духовно вдосконалюватися. Того дня незрячі чисельно прийняли Євхаристійного Ісуса. З легкістю на серці ми прощалися, а я, йдучи ще до лікарні правити св.Літургію, пригадав собі Христову притчу і слова багача у ній: *"Іди щоскоріш на майдани й вулиці міста і приведи сюди вбогих, калік, кульгавих"* (Лк 14, 21). Спомин про цей ювілей назавжди залишиться в моїй пам'яті тільки як приємний і дорогий.

– Отче Мелетію, бажаю Вам у майбутньому подальшої плідної пасторальної праці серед усіх наших вірних на Вінничині.

Розмовляв Ігор СКЛЕНАР

МИ – ОДНА РОДИНА

(Продовження. Початок у чч.10, 11 за 2001 р.)

Брат Гавриїл Сідь, ЧСВВ *(1905-1988).* Це було взимку 1962 року. Дув сильний вітер, снігом замело вулиці Львова. Вислухавши Службу Божу, я повільним кроком йшов з центра міста до собору св.Юра, де в житловому корпусі жив тоді бр.Йосафат Фостяк, ЧСВВ († 02.11.1978). Тут вперше побачив сивоголового і завжди усміхненого бр.Гавриїла. Пізніше не раз ми бачились і в Малехові, і у Львові. Заходив він і до мене на Богдана Хмельницького, в "китайську стіну".

Чим запам'ятався бр.Гавриїл? Перш за все своєю побожністю. Так, він дуже любив молитву. Пригадую, після одних облечин він стримав мене: "Почекайте, хай брат ще помолиться". А цим братом був теперішній владика Кир Іриней Білик, ЧСВВ. Брат Сідь обслуговував цілу Сокальщину: привозив священиків, катехизував; дбав, щоб діти мали молитовники, вервички, хрестики; старався про календарі... Його довго ще пам'ятатимуть вдячні люди.

Брат Гавриїл Сідь дуже добре співав, не опускав жодного похорону. При цьому був покірним монахом. Особливо шанував священиків. Свідчить про це хоч би такий повчальний епізод. Ми з ним їхали трамваєм. На Підзамче бр.Гавриїл вийшов, але не пішов, а усміхнений стояв на тротуарі, знявши кашкета, аж поки трамвай не від'їхав: він прощався зі мною. Таким гарним, усміхненим він і до нині є в моїй пам'яті.

Помер бр.Сідь у лікарні; переніс добре операцію апендициту, але серце не витримало. Пізніше я довідався, що воно ціле було в рубцях. Це були сліди багатьох мікроінфарктів, які бр.Гавриїл терпеливо переносив.

Отець Андрій Фарміґа, ЧСВВ *(1913-1990).* Він спочиває поруч бр. Гавриїла Сідя. Не багато знаю про цього священика. Чув лише, що він ще юнаком прийшов до Василіянського Чину, але через слабке здоров'я мусів відійти. Проте думка стати монахом-василіянином його не покидала, і вже в старості він був прийнятий на новіціят. Бачив його декілька разів: спочатку, коли ще був я дитиною, а потім, коли він вже був важко хворий. І тут у Львові, вдома, на ліжку, о.Фарміґа склав на мої руки професію довічних обітів. Свідком цієї зворушливої події в його житті був о.Антоній Масюк, ЧСВВ. Пригадую, що після професії о.Андрій рішуче прохав щоби все, що має в кімнаті, забрати на добро Провінції. Це і було зроблено.

Через короткий час о.Фарміґа упокоївся в Гошівському монастирі.

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ,
магістр Крехівського новіціяту

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

* * *

Андрій зустрів Христа
над сонячним Йорданом,
Не знав тоді, що стане учнем
назавжди.
До цього дня він був
з Хрестителем Іваном,
Раніш не чув цих слів:
"За мною вслід іди!.."
І він ступив на шлях іще незнаний...
Його віки назвуть:
Апостол Первозванний.

МОЛИТВА св.АНДРІЯ

(Із пісенного збірника "Крехівська Мадонна")

Вже підкрадається смертна година,
Очі до неба підносить Андрій:
"Любий Учителю, вислухай сина,
Душу мою Ти востаннє зігрій".

Приспів:
Радуйся, Апостоле,
Радуйся, всехвальний!
Радуйся, Андрію Первозванний!
Радуйся, у вірі нездоланний!

"Ні, не страхаюся хресної муки,
Я ж повертаюсь до Тебе, Творця;
Стадо вручивши у вірнії руки,
Виконав волю Твою до кінця".

Приспів

Знав Ти невинності подих весняний –
З нею дорога солодка, проста.
Б'ється вона у Тобі, Небом званий,
Нею злетів Ти до Спаса Христа.

Приспів

ДО СТОРІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ОТЦЯ АНДРІЯ ІЗДРИКА

В грудні цього року минає 100 років від дня народження цього священика.

Андрій Іздрик народився 14 грудня 1901 року в родині залізничника в селі Кути, що на Львівщині. Навчався в початковій школі в Кутах, а після закінчення вступив до гімназії. Перша світова війна перервала науку здібного юнака. Разом з батьками був евакуйований до австрійського міста Грац, звідки повернувся після відступу російських військ з Галичини. В 1918 році добровільно вступив до лав Української Галицької Армії. Воював під Львовом, на Східній Україні, разом з побратимами пройшов тернистими дорогами війни. Багато молодих хлопців не повернулись з цієї жахливої війни, але Андрій з ласки Божої повернувся додому живим.

Продовжив навчання в гімназії, а після її закінчення вступив до Духовної семінарії у Львові. В 1927 році одружився з Марією Цебровською, дочкою пароха села Кути о. Віктора Цебровського. Родина Цебровських користувалася великою пошаною у парафіян, навколо якої гуртувалася сільська інтелігенція, свідома молодь.

В 1928 році Андрій прийняв ієрейські свячення і був направлений на душпастирську працю до Олеська як сотрудник і катехит. Через 4 роки переїхав з родиною до містечка Підкамінь і став там парохом. Отець Андрій завжди був життєрадісною, активною людиною. Організував церковний хор, став членом товариств "Просвіта", "Сільський господар". Своєю активною працею, добротою та справедливістю дуже скоро заслужив пошану і любов парафіян.

У Підкамені чотири рази в рік відбувалися відпусти, які збирали до церкви святої Параскеви духовенство і жителів навколишніх сіл. Все це ще більше єднало вірних, підвищувало авторитет духовенства і Церкви.

Червона Армія окупувала в другій половині вересня Західну Україну. Почалися переслідування вірних, а особливо грекокатоликів. Влада заборонила викладання релігії в школі. Щоб виховувати в дітей духовність, віру в Бога, о.Андрій Іздрик організовує вивчення релігії в місцевій церкві, незважаючи на перешкоди зі сторони влади. Населення морально і матеріально підтримувало свого священика.

В 1941 році Галичину захопили німецькі війська. Отець Андрій продовжив виконувати свої душпастирські обов'язки. З вдячністю згадують старші люди Підкаменя свого духовного наставника, його палкі проповіді, його науку про те, як бути справжнім християнином.

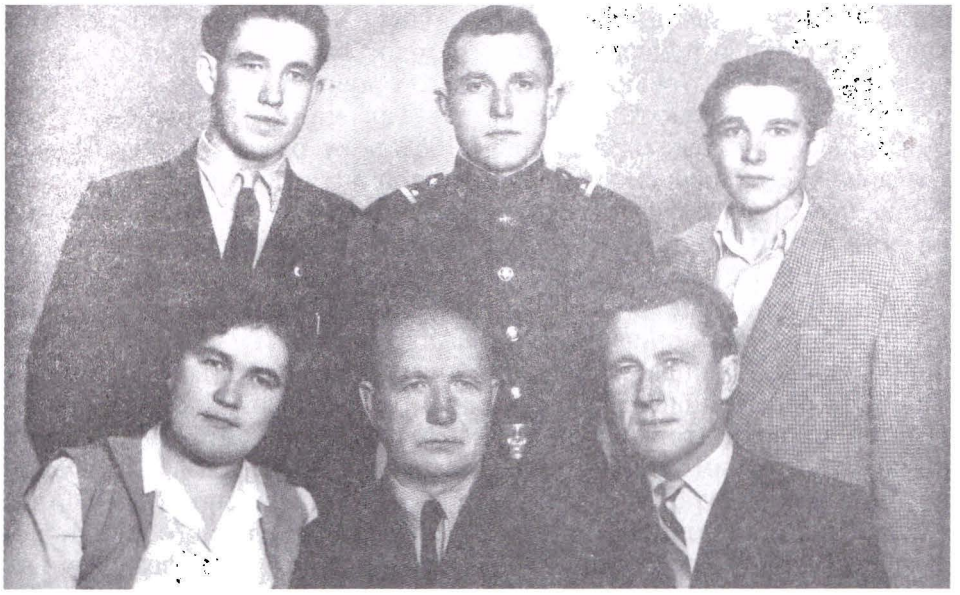

На світлині: о.Андрій Іздрик (у центрі) зі своїми дітьми за часів підпілля

В травні 1943 року грамотою митрополита Андрея Шептицького отець Іздрик призначений містодеканом Підкамінецького деканату.

При наближенні до Підкаменя лінії фронту родина Іздриків, а згодом і отець Андрій, переїжджають до Олеська. Отця Андрія радо зустріли парафіяни містечка, які добре пам'ятали його душпастирську роботу. В липні 1944 року Олесько захопили частини Радянської армії і для вірних та священиків УГКЦ настали тяжкі часи. Органи НКВС почали арешти духовенства, багато церков залишилось без їх опіки. Не обминула ця доля і о. Андрія: в березні 1945 року його арештували і перевезли до Львівської, а згодом і до Золочівської тюрми. Засудили в січні 1947 року на 10 років таборів. На цьому страждання сім'ї Іздриків не закінчились. В жовтні 1947 року дружина Марія та п'ятеро неповнолітніх дітей – Роман, Тереза, Юрій, Богдан та Орест – були виселені на далекий холодний Урал в селище Грем'ячинськ Пермської області. Разом з ними було виселено багато українських сімей, яких влада вважала "неблагонадійними". Отець Андрій в цей час вже був засуджений і знаходився в таборах Воркути та Ухти і нічим допомогти своїй сім'ї не міг.

Щоб заробити на життя і прогодувати дітей, п.Марія бралася за виконання найважчих робіт: працювала робітницею на шахті, прачкою та санітаркою в лікарні. Тяжка праця, турбота про

дітей підірвали її здоров'я. Навесні 1949 року вона тяжко захворіла і 7 липня померла. Залишились без батьківської опіки п'ятеро дітей, з яких тільки найстарший Роман вже працював. Страшна вістка про смерть дружини, про дітей, змушених жити на чужині, не зламали віри о.Андрія в Боже милосердя.

Добрі люди не залишили дітей в біді. Родини переселенців Вернюків, Іваніцьких, Вовків, Баліїв та багато інших морально і матеріально підтримували їх, помагали хто чим міг. Особливо вчителька Наталія Дубинко багато зробила для виховання дітей о.Іздрика як порядних і чесних людей.

В грудні 1954 року, після закінчення терміну ув'язнення о. Андрій повернувся до своїх дітей в селище Грем'ячинськ. Радісно зустріли свого душпастиря переселенці, серед яких було багато греко-католиків, колишніх парафіян Олеська і навколишніх сіл.

Отець Андрій працював на шахті, а таємно продовжував виконувати свої священичі обов'язки: хрестив дітей, вінчав молодих, хоронив померлих. Він користувався заслуженою любов'ю і пошаною людей.

Так минуло 4 роки. Влітку 1958 року разом з сім'єю повернувся на рідну землю. Важко було знайти помешкання, ще важче влаштуватись на роботу. Але з Божою допомогою життя поволі налагоджувалось. Отець Андрій спочатку почав працювати на шахті в Магерові, а згодом в Брюховецькому домі відпочинку. Діти навчалися в учбових закладах Львова. Важкі це були роки, але давні приятелі о. Андрія не залишали його в біді, помагали, як могли. Незважаючи на труднощі, залишався життєрадісним і привітним, чим заслужив любов і повагу вірних, жив надією, що УГКЦ дочекається волі. До останніх днів свого життя таємно продовжував виконувати свої священичі обов'язки.

Помер о.Андрій Іздрик 20 липня 1991 року. Похований в селищі Брюховичі коло Львова.

Вічна йому пам'ять!

Роман ІЗДРИК,
Мирослава ГОШКО

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє!

Я є вашим постійним читачем. Мені 23 роки. Хочу з вашою допомогою знайти собі друзів-однодумців, молодих людей, які мають в серці Бога і яким не байдуже релігійне життя. Дуже прошу надрукувати моє прохання.

Нехай ваш часопис збільшується читачами, Бог благословляє вашу працю, а Матір Божа покриває своїм святим омофором.

Моя адреса: **Гаврилевич Зеновій**
вул.І.Франка, 11, 81110 Львів-Зимна Вода

ВХІД ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ У ХРАМ

З тінистої аркади, мов голубка,
Іде мале невиннеє дитя.
А хто ж це є? Невже наша Марія?
Так, це вона! Мов зірочка ясна.

У рученятах волошки предивні,
Немовби відблиск від її очей.
Вона летить до матері в обійми
І мовить тихо ось таке слівце:

"Я хочу завжди бути, як ця квітка,
Як мудрий цар, співати все життя.
В псалмах славити Господа повіки,
Для цього бо на світ вродилась я.

Анна здивовано глядить і каже:
"Мій скарбе, як відомо Тобі це,
Хто розповів Тобі, невже Твій батько?"
"О, ні, не він... А голос, що зове!

Той голос кличе, і я йду покірно,
Щоб посвятитись Господу навік,
Йому належу і невинність Діви
В жертву приношу на святий престіл".

Матері серце болем пройнялося:
"Дитино люба, сонце дороге,
Навіщо навіваєш в душу смуток?
Ти ж знаєш, доню, як люблю Тебе".

"О, мамо, прошу, відповіш, будь ласка,
Коли до храму мене відведеш?
В моїй уяві це – немовби казка.
Зроби, щоб мрія справдилась уже".

"Ой, скоро, доню, дуже-дуже скоро,
Але невже не боляче тобі
Із батьком нас лишати так раптово
Напризволяще на оцій землі?"

"Матусю, я із болем розлучаюсь,
Але молитись обіцяю вам,
Щоб Бог святий зіслав безмежну радість
Рідним моїм, предорогим батькам".

Прощання час – це сльози і ридання
І намагання приховати біль,
Трирічну донечку в білім убранні
Вже Йоаким веде в Єрусалим.

Батьки мовчать в сльозах і у задумі,
Не промовляють й слова у цю мить.
Мале дитя знов погляд переводить
З батька на матір і також мовчить.

От вже і стіни храму посміхнулись,
Серця батьків прошив

стражденний біль,
Але вони назад вже не
вернулись...
Це – воля Божа, Він бо так
схотів!

Блаженна мить і час
благословенний,
Батьки у храм святий дитя
ввели
І срібний звук сурми привітом
з неба
Вклонився їй низенько до
землі.

В золоті сонця, мов вранішня
зірка,
Що попереджує його святий
висхід,
Входить Марія у святиню Божу
І все живе вклоняєсь їй до ніг.

"Маріє, вимов урочисту клятву,
Віддай святу невинність
уповні!"
На ці слова священика відразу
Луна: "Мій Боже, жертвуюсь
Тобі!"

Марія входить і зникає в тіні...
Зітхання чути, сльози й біль
батьків:
"Маріє, доню, нас осиротілих
Так скоро Ти лишаєш на
землі...

Але нехай сповниться Божа
воля,
Бо незбагненні задуми Його.
І наша доня – зоря світанкова,
Тепер в обнятті Господа
свого".

Акорд останній пролунав так
мило,
Святі завіси тиша обійма.
Благословенням Божим ніжно
диха
Все, що живе, що вітерець
гойда.

Вона тепер навіки у святині,
Як Матір світу, Джерело
життя.
Нехай радіє все земне
створіння,
Благословенна Нею вся земля.

СВЯТИЙ ХРАМ ВЖЕ ЧЕКАЄ ЇЇ

Святий храм вже чекає Її
І ликують у небі святі,
Буде зустріч із Богом-Отцем,
Святим Духом, Небесним
Творцем.

Ось Марія ступа на поріг,
Своїм кроком поборює гріх,
Незбагненна є велич Отця,
Святих рук Його дивні діла.

Ось трилітня Юниця свята,
Богу в жертві складає життя,
Хори ангелів з подивом всі
Поклоняються їй до землі.

Все створіння небесне й земне
Хвалу Богу приносить за це
Ллється пісня небесна й дивна,
Прославляючи Бога Творця.

с. Домініка ДАНКАНИЧ, ЧСВВ

ДІТИ ВСЕЛЮБЛЯЧОГО БОГА

Бабуся пригадує, що коли вона була молодою дівчиною, мама завжди застерігала її: "Пам'ятай, хто ти є!" Проблемою є усвідомити: хто ми є. Ми – дочки і сини, дружини і чоловіки, батьки і матері. Ми – вчителі, митці, лікарі, інженери і працівники фабрик.

Мабуть, "пам'ятати чиї ми", буде кращою порадою. Ми належимо до Бога, і це остаточно говорить, хто ми є. Ми – діти вселюблячого Бога!

Знаючи чиї ми, легше зрозуміти "хто ми є". Знаючи, що ми належимо до Бога, потрібно вчитися прощати і бути прощеним; бути корисним людям; бути милосердним – годувати голодних, давати притулок бездомним, потішати самотніх.

Знаючи, що ми належимо до Бога, ми повинні відстоювати добро, боротися зі злом, бути на Божій стороні. Якщо часом зійдемо на манівці, можемо завжди повернутись назад, знаючи, що Бог очікує нас з любов'ю і прощенням.

(З книги "У бабусі на колінах". – Львів: Катехитична комісія Львівської архієпархії, 2000.)

"СВЯТИЙ МИКОЛАЙ ПРО ТЕБЕ НЕ ЗАБУДЕ!"

Під таким гаслом Українська академія молоді та молодіжна християнська організація "Витанія" спільно з школами, парафіями та організаціями м.Львова організовують благочинну акцію, метою якої є подбати про те, щоб свято св.Миколая відчули діти з потребуючих родин м.Львова. Ця акція має благословення Блаженнішого кардинала Любомира Гузара. Її метою є зібрати солодощі, іграшки, книги та канцелярські товари. Можливо, поруч є діти, які можуть залишитися без подарунка від св.Миколая.

"Я боюсь, що святий Миколай може не прийти до ..." *(прізвище, ім'я, вік, домашня адреса дитини, стан родини).*

"Гаряча лінія": телефон (0322) 72-20-04 – щосуботи з 12 до 16 год.

У рамках цієї акції проводиться літературний конкурс на тему "Лист-молитва до Святого Миколая" та конкурс дитячого малюнка на тему: "Добро – проміння надії". Запрошуємо всіх дітей віком до 14 років подавати свої творчі роботи до офісу "Витанії": вул.Менделєєва, 8, Львів, тел.(0322) 72-20-04.

ЗМІСТ "МІСІОНАРЯ" ЗА 2001 РІК:

А на чиєму боці ми? – с. 191
Альбу, о. Іван, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні (6) – с. 142
Ангел-хоронитель в с.Ролів – с.76
Антонів, Галина
Українці на святкуванні Різдва Христового в Римі – с.45-46
Антонюк, Романна
Дарунок – с.29
Сербська квітка Олівера – с. 93-94
Єгипетська казка – с.254-255
Апостолюк, Олександр
"Місіонар" перед мікрофоном – с.23
Апостольські подорожі Святійшого Отця Івана Павла II – с.137-139
Арів, Віра
Енцикліки Папи Івана Павла II – с. 178-181
Батіг о., Мелетій, ЧСВВ
Свят-вечір на Поділлі – с.18-19
"Покайтеся і вірте в Євангелію" (Мк 1, 15) – с.81-83
Тернистий шлях до навернення – с.115-117
До спасіння через хрест – с.184-186
Хто витримає до кінця, той спасеться – с.246-247
Впав камінь з серця – с.278-280
Сварка до добра не веде – с.306-308
Бідюк, Андрій
Страждальна церква – с.54
Духовна радість у Колоденцях – с.111
Невтомний Василіянин – с.311-312
Благовіщення – с.103
Благословення для катехитів – с. 331
Богдан
На чужині вітер віє – с. 113
Бойцун, Йосип
Подвижницька праця о.Григорія Грушки (1860-1913)
Бреславська, Галина
Він уподібнився до нас – с.28
Будівництво церкви у Покотилівці – с.243
Василіянський Чин сьогодні – с.9, 167, 214, 234, 262-264, 334-335
Василіянські новоєреї – с.235-237
Велика втрата для УГКЦ – с.31
Великопосні реколекції для народу – с. 109
Витяги з доповідей на Конгресі біоетики – с.275
Відійшов до вічності о.с.Гринь – с. 95
Відкриття академічного року в ЛБА – с.273
Відкриття Інституту біоетики у Львові – с.274
Відпустові святкування у Жовкві – с.304
Візантійська Літургія у Києві – 205-206
Він був надзвичайно благородною і євангельською людиною – с.318-319
Вісті з Казахстану – с. 111
Вісті із Закарпаття – с.43
Власні імена людей – с.223
Воротняк о., Йосафат, ЧСВВ
Слово редактора – с.1, 33, 65, 97, 129, 161, 193, 225, 257, 289, 321
Ювілейний рік був багатим на місії – с.15
Владика Любомир Гузар – глава УГКЦ – с.51
Кульмінація візиту Святійшого Отця – с.211-212
Сестри Служебниці на Балканах – с.239-240
На прощі у Крилосі – с.303
Враження після зустрічі з Папою – с.222
Гайворонська, Ганна
Пам'яті отця Ісидора Гончара – с.146
Галина
Сьома річниця руху АА (тверезості) у Львові – с.219

Гарасим, Тетяна
Поїздка в Карпати – с.312
Голубович, Роман
Львів у чеканні – с. 190
Гошко, Мирослава; Іздрик Роман
До сторіччя від дня народження отця Андрія Іздрика – с.342-344
Грень, бр. Теодосій, ЧСВВ
Реколекції у с. Коросно – с. 145
Данканич, с.Домініка, ЧСВВ
Нехай зростає Василіянський Чин – с.266
Вхід Пресвятої Богородиці у храм – с.345
Святий храм вже чекає Її – с.346
Дверницький, бр.Орест, ЧСВВ
Розп'ятий Христос – одне з основних таїнств християнського життя – с.231-232
Християнство – найкраща релігія – с.286-287
День матері у Львові і с. Великі Грибовичі – с. 170
Деякі постанови Синоду єпископів УГКЦ у Львові – с.233
Дияконські свячення у Хорватії – с.143
Діти вселюблячого Бога – с.347
Довганюк, Іван
Подаруй мені, мамо, життя – с.314
Дубасюк, с. Павла
Блаженні переслідувані за правду – с.270-271
Головатий Василь
Під Покров Матері Божої – с.313
Думати про тих, кому заборгували в любові – с.159
Духовна віднова у Луцьку – с.41
Духовна праця серед ув'язнених – с.75-76
Зінько о., Василь, ЧСВВ
Дві лікарні Пресвятого Серця Ісусового – с.54
"Полоцькі страдники" – с.72
Чеснота покори -с.85
Реколекції для семінаристів – с. 109
Мати Божа доброї ради – с. 151-152
Утримання священиків – с.249-251
Покликання до батьківства і материнства – с.276-277
Сестри Витанки – с.336
Сільськогосподарські екологічні питання в світлі науки Церкви – с.297
Священномученик Йосафат Кунцевич – с.304-305
"Святий Миколай про тебе не забуде!" – с.347
З історії Гошівської чудотворної ікони Пресвятої Богородиці – с.268
Зоряна Ярина. Я засвічу – с.28
Зустріч з єпископами обидвох обрядів – с.204
Зустріч з Папою у Раді Церков – с.204
Зустріч молоді у Барселоні – с.60-61
Івано-Франківська теологічна академія оголошує – с.220
Із життя василіянських студентів у Польщі – с.143
Йорданське водосвяття у Жовкві – с.43
Каспришин о., Роман
Іродів ніколи не бракувало – с.57
Його віра була сильною – с. 90-91
Покора Слуги Божого Андрея Шептицького – с. 156
Правило віри і образ лагідності – с.189
Ісповідник віри із Закарпаття – с.252
Два відважні ієромонахи Редемптористи – с.283-284
Катрій о., Юліян, ЧСВВ
Про самопізнання – с.71-72
Кміть, Даниїла
Незвичайна зустріч Нового року – с.61
Крак, Ольга
Священичі свячення у Крехові – с.14
Ікони з під-пензля монахині – с.20-21
Вічне джерело – с.62
Відзначення ювілею – 100-номера часопису "Місіонар" – с.77-78

Музей писанкарства і українських вишиванок – с. 147-150
Єдиним серцем і молитвами славили Господа – с. 168-170
Вшанування блаженних сестер Служебниць – с.241-242
Латинська Літургія у Києві – с.203-204
Лев бр., Теодот, ЧСВВ
Подаруй те, що найбільше любиш – с.63
Левчишин с.Агнета, СНДМ
Апостольство молитви в Бразилії – с.17
Лозинський, Мар'ян
"Василіяни в Литві та Україні" – с.332-333
Луговик, Іван
Могутній покров Богородиці – с.221
Духовний осередок в Улашківцях – с.233
Любіх, К'яра
"Слово життя" – с.5-9, 37-38, 69-70, 101-102, 133-134, 165-166, 198-199, 229-230, 261-262, 293-294, 326-327
Маленька фіалка – с.223
Молодіжний здвиг у Малому Березному – с.253
Москалюк бр. Ігнатій, ЧСВВ
Свято св.Василія Великого у Києві – с.41
Мендрунь о., Василь
Монаше покликання – Божий дар – с.86-87
Поезії – с. 92, 125, 341
Хто вони, кандидати у монастирі? – с. 118
Історії покликань – с. 118-119, 153, 188, 245, 310
З новіціятської пошти – с.88
Що роблять кандидати і новики в монастирі? – с.152
Веди нас, Маріє, веди (пісня) – с.158
Золоте правило – с. 187-188
Василіянська спільнота – с.244-245
Ми – одна родина – с.281-282, 309, 340
Місії над Збручем – с.199
Місії у с. Стрілки – с. 145
Мурашко с., Лукія, ЧСВВ
Подвійна радість сестер Василіянок – с.40
Митрополичий Синод УГКЦ – с.218
Міжнародна проща вервиці – с.269
Мерєнков, Гнат
Луганська громада Христа Царя – с.285
Мученики УГКЦ, які будуть проголошені Папою блаженними – с. 173-174
Наміри Апостольства молитви – с.2-4, 34-36, 66-68, 98-100, 130-132, 162-164, 194-197, 226-228, 258-260, 290-292, 322-325
"Ні" екстрасенсам – с.80
Нова генеральна управа сестер Василіянок – с.238
Нова управа у сестер Катехиток св. Анни – с. 114
Новий єпископ для Закарпаття – с. 144
Новий рік розпочався з реколекцій – с.39
Новий Центр для неповносправних – с.220
Овад о., Петро
Усе для Бога і рідного народу – с.58-59
Освячено церкву в селі Колпець – с.44
Освячення місця під будову храму УГКЦ у Києві – с. 167
Паломництво до Люрду – с.157
Пам'яті о. Макарія Михайла Ґреня, ЧСВВ – с.127
Папа Іван Павло II
Послання з нагоди Дня хворого – с.52-53
Пелих бр., Іриней, ЧСВВ
У селі Черче на місіях – с. 108
Перший національний конгрес з біоетики – с.274-275
Подорож Святійшого Отця в Україну (карта-схема) – с. 176-177
Подячне паломництво до Риму – с.335
Попадюк о., Софрон, ЧСВВ
З медаликом через небезпеки – с.85

Призначення нових кардиналів – с.50
Приїзд Папи до Львова – с.207-210
Приліт Папи на українську землю – с.200
Приміції – с.237-238, 265-266
Програма повернення Гошівської ікони Пресвятої Богородиці – с.268
Проект візиту Святійшого Отця в Україну – с. 135
Прощання і відліт до Рима – с.213
П'ять років служіння серед незрячих – с. 337-339
с. Вероніка Н.
Слідами Христа під час реколекцій – с. 146
с.Михаїла, ЧСВВ
Катехитка з великої букви – с.216
Сало с. Серафима, ЧСВВ
Навернiться – с.84
Свято релігійної пісні – с.27
Сивак, о. Іван
Місії на Зелені свята – с.217
Синод єпископів світу у Ватикані – с.330
Серця, зігріті духовною радістю – с.298-300
Сестри Василіянки у Греції – с.267
Сестри Пресвятої Євхаристії
Перша місія на Слобожанщині – с.215
Скленар, Ігор
У василіянському храмі св.Андрія – ювілей – с.12-13
Господні страсті на 14 вишиваних полотнах – с.22
Сотий номер відродженого "Місіонаря" – с.55-56
Світило УГКЦ і Василіянського Чину – с. 89-90
Життєва дорога і духовне служіння Папи Івана Павла II – с. 104-105
Хресний хід у Львові – с. 110
Підготовка до візиту Папи триває – с. 136-137
Пресвята Богородиця у житті Папи Івана Павла II – с. 140-141
Останні етапи до підготовки візиту Папи – с. 171-172
Сучасний стан греко-католицьких ЗМІ в Україні – с. 181-183
Сльоза покути – с.126
Срібні ювілеї священства – с.122
Сус, Степан
Кальварія Пацлавська – с.272-273
Велич Митрополита Андрея Шептицького – с.295-296
Тверезість – наша перспектива – с. 106-107
Толерантна відповідь Святійшого Отця – с.175
Тимчук, Уляна
Як спалах ранкової зірки... – с. 119
Третій Василіянський Чин для священиків – с.79
Українські мученики будуть прославлені Церквою – с.120-121
Хто найбільша особа? – с.287
Цар, Катерина
Апостольство молитви у Золочеві – с. 112
Царук, Ярослава
Щедрі плоди св.місій у Стоянові – с.42
Чавага, Кость
Львів готується зустріти Папу – с.74
"Умерти за Христа – значить вічно жити" – с. 123-124, 154-155
Сестро Йосафато, молися за нас – с.315-317
Шкраб'юк, Петро
Уклін, Святійший Отче! – с. 190
Ще два нові ієреї Василіянського Чину – с.265-266
Щирі вітання... – с. 144
Щоб показати світові свідчення нашої віри – с. 174
Яремак о., Корнилій, ЧСВВ
Новий етап діяльності церковних ЗМІ – с.301-302
З вірою в Бога у третє тисячоліття – с.328
Піст у житті християнина – с.329
Ювілей о.Івана Музички – с.308
Ювілей українських католицьких владик – с.10-11
Ювілей Чортківської гімназії – с.284

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор *Ольга Крак*
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка *Ольги Кузьмич*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 26.11.2001
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2001.

ЗМІСТ

Слово редактора 321
Намір Апостольства молитви на грудень 322
Намір Апостольства молитви на січень 324
Місцеві наміри Апостольства молитви на 2002 рік 325
К'яра Любіх
"Слово життя" 326
о.Корнилій Яремак, ЧСВВ
З вірою в Бога у третє тисячоліття ... 328
о.Корнилій Яремак, ЧСВВ
Піст у житті християнина 329
Синод єпископів світу у Ватикані 330
Благословення для катехитів 331
Мар'ян Лозинський
"Василіяни в Литві та Україні" 332
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Василіянський Чин сьогодні (10) 334
Подячне паломництво до Риму 335
Сестри Витанки 336
Ігор Скленар
П'ять років служіння серед незрячих 337
о. Василь Мендрунь, ЧСВВ
Ми – одна родина 340
Роман Іздрик, Мирослава Гошко
До сторіччя від народження отця Андрія Іздрика 342
Поетична сторінка 345
Діти вселюблячого Бога 347
"Святий Миколай про тебе не забуде!" 347
Зміст "Місіонаря" за 2001 рік 348

На обкладинці: вид на василіянський монастир у м.Бучач на Тернопільщині

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ЗАГАДКА "СВЯТИЙ МИКОЛАЙ"

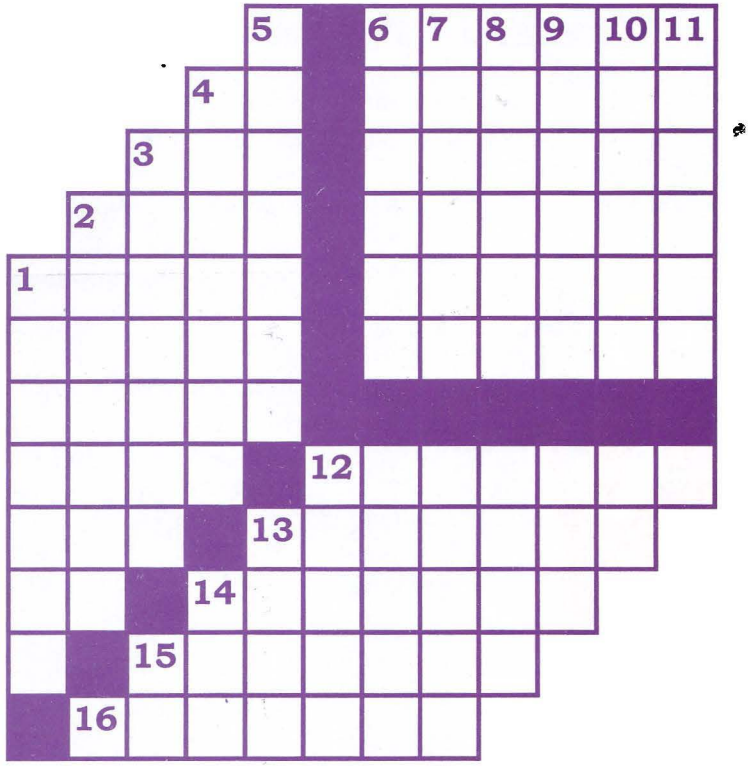

(Три крапки замініть словом)

1. Тому святий ... на всякий час помагай, Миколаю! 2. Розмова з Богом. 3. Автор книжки "Яків і Катерина" – Лене Майєр-... . 4. Один із плодів Святого Духа. 5. Столиця європейської держави. 6. Місто, де народився Святий Миколай. 7. Біля скроней зоряна ..., під стопами в'ється пекла змій. 8. Видавництво "Добра...". 9. Божий дім. 10. Брат св.Петра. 11. Святе Письмо. 12. Протилежна чеснота нечистоті. 13. Місяць, багатий на празники. 14. А де народилася Пречиста Діва Марія? 15. Вчитель релігії. 16. Новий християнський ілюстрований альманах "Наша...".

Склала Леся ШТИКАЛО, м.Львів

Відповіді на кросворд, опублікований у ч.11 за 2000 рік:

По горизонталі: 5. Марина. 6. Вівтар. 9. Петро. 10. Собор. 11. Полоцьк. 14. Бонтон. 15. Сокира. 18. Лепкий. 19. Диякон. 23. Ватикан. 25. Івась. 26. Отець. 27. Пророк. 28. Нарада.

По вертикалі: 1. Лавра. 2. Аналой. 3. Мінськ. 4. Канон. 7. Нестор. 8. Покора. 12. Козаневич. 13. Володимир. 16. Церква. 17. Борець. 20. Тарзос. 21. Ханаан. 22. Іскра. 24. Стадо.

Сценка "Концерт янголів"
(фрагмент)

Небо в ніч під Святого Миколая
Слава во вишніх Богу,
Слава во вишніх Богу.
І мир всім на землі!

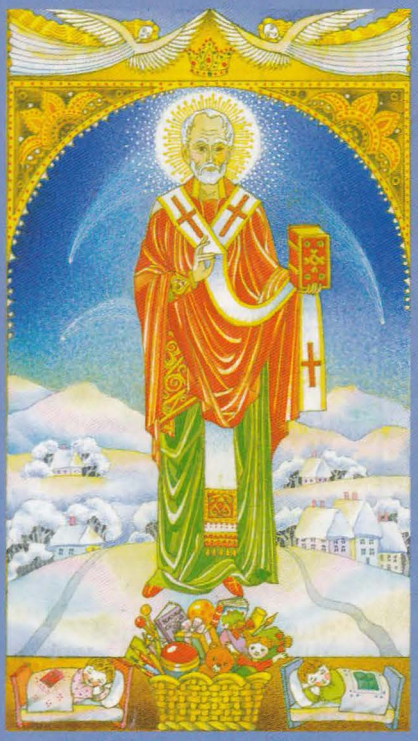

Входять зірки, переміщаються поволі по сцені, співають або рецитують:

Ми зіроньки променисті,
Ясні, ясні, чисті, чисті.
Ясне світло розсипаєм,
Дітям радість ми несем
І святому Миколаю
Шлях на землю прокладаєм.

1-ий Янгол:
Чи знаєте ви, мої Янголята
Яке на землі сьогодні свято?

2-ий Янгол:
Я знаю і про це всім
Пісню заспіваю.

1-ий Янгол:
Заспіваймо всі разом,
Мої любі Янголи,
Щоб почули нас усі
Та угодник Божий
Святий Миколай.

Янголи співають пісню на мелодію "Левадов, долинов":

Сьогодні на землі є свято Миколи.
Святкують всі діти удома і в школі.

Хто ж з нас, хто ж з нас
Вибраний буде?
Летіти в простори
На землю між люди! *(двічі)*

Прийде тут сьогодні угодник Божий,
Візьме нас на землю, де є діти гожі.

ЯРИНА ЗОРЯНА